

עבודת השם

פרשת "ואתחנן"

מרות ויש ביזיונות אך אמונתי בבורא עולם נשארת בקרבי! ואם כך "מודה אני לפניך" עבור זה שווה לי יום נוסף של חיים עבור האמונה לבד גם כן יקרים החיים עד מאוד ואז יקרא בקול מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמותי בחמלה רבה ואמונתך.

עלינו לקחת את המצוות ברצינות ביראה וראינו שהקב"ה ממש הבטחתו שהור הקרב יומת האש שרפה את נדב ואביהוא וכל זה שמידת הדין מקטרגת כי נאמר "במקדשי תיראו" מותם התרחש לפני חורבן הבית הראשון אך כיום שהקב"ה שלח אותנו לגלות, מידת הדין אינה מקטרגת באופן גלוי ואת דיננו ניתן בעולם הבא עקב תרדמתו ואם כבר מידת הדין מקטרגת אז זה בהסתר פנים, לכן עלינו לזכור שמידה כנגד מידה לא בטלה, אם לא "נשלם" בעולם הזה אז עוד יותר גרוע כי "נשלם" לעתיד לבוא. הקב"ה הביאני לעולם עם נשמה נקיה ואין אנו יכולים להחזיר אותה מפורחמת. **משל למה הדבר דומה** למלך חשוב שהיה עליו להגיע למדינה אחרת לארוחת צהרים בארמון של שיח ערבי. בסעודה זו אמורים להשתתף עוד כמה מלכים של מדינות לדון על עניני מסחר. אמר המלך לשומרו האישי שהתכונן כי מחר בבוקר עליו להצטרף אליו לטיול. למלך הנ"ל היו כמה אויבים מסוכנים באופוזיציה ולכן בחר את שומרו האישי שהיה איש מלחמה מובהק, בעל יכולת שמירה מקצועית מהטובים במדינה. השומר ליווה אותו שנים והיבטח אותו על הצד הטוב ביותר והצליח לסכל הרבה מקרי ניסיון לרצח אדונו ואפילו ניפגע כמה פעמים בעת מילוי תפקידו. המלך ולשומרו האישי היה מערכת יחסים מאוד טובה ותלויה אחד בשני והשומר ראש היה ממש כמו הצל שלו. ובלילה שלפני הפגישה המלך נכנס לישון ושומרו האישי שומר על סף דלתו.

הבוקר הגיע והמלך סיים את ארוחת הבוקר עם שומרו ורצה לזרוז את נסיעתו, לקראת סעודת מלכים במזרח התיכון פתאום החל השומר לבכות ולזעוק ואמר: "כבוד מלכותו אינך יכול לנסוע לסעודה הזאת, כי לא תחזור חי". המלך אינו הבין את פשר הדבר וכי איך אתה מגיע לכאלה מסקנות שאל את שומרו האישי המשיך השומר לצעוק ולזעוק אתה חייב להאמין לי כבוד מלכותו אתמול חלמתי בלילה שמתכננים לפגוע בכל המשתתפים בסעודה זאת וכבוד מלכותו יהרג אנא האמן לי כי החלום חלום אמת. החל המלך לצחוק וברוגז ציווה על שומרו להתלבש ולהצטרף אליו לסעודה והשומר מתעקש ואמר: "אנא מימך המלך תאמין לי האם זה מה שמגיע לי מרוב שאני קשור בכבוד מלכותו, חי ונושם את המלך נשמתי פתחה קשר הדוק לכבודו ואני בטוח שאינני טועה". המלך רגז מה כל השטויות שאתה מדבר

"וְאֶתְחַנֵּן, אֵלֶי יְהוָה, בְּעַת הַהוּא, לֵאמֹר." (אתחנן ג'כג) מפני מה נתאווה משה להיכנס לארץ, וכי לאכול מפריה הוא צריך. אלא אמר משה רבנו: כמה מצוות נצטוו ישראל ואין מתקימין אלא בארץ (סוטה יד). אנחנו איננו חשים כלל בחסרוני של המצוות שלא באו לידנו ובפרט במצוות התלויות בארץ, היהודים הנמצאים בחוץ לארץ אינם חשים בחסרונים והלוואי שנקיים כראוי את המצוות שנצטוונו עליהם ובידנו לעשותן. לעומת זאת משה רבנו ע"ה אשר כל התורה נקראת על שמו "תורת משה עבדי" וכל ימיו מילא במצוות ובמעשים טובים חי בתחושה כי שלמותו פגומה וכי חסרות לו מצוות נוספות. והם המצוות התלויות בארץ ישראל מגודל התשוקה לקימן מתחנן הוא לפני הקב"ה שיביא אותו אל הארץ הטובה. מסופר על הגר"א מווילנא זצ"ל שבכה לפני פטירתו ואמר שהוא מוכן לתת את כל חלקו בעולם הבא תמורת שעה נוספת של חיים: היתכן עד כדי כך? השיב: הלא משנה מפורשת היא "פה שעה אחת בתשובה ומעשי טובים בעולם הזה מכל חי עולם הבא. אך יש אנשים שהעיקר אצלם זה הנאותיהם ותשוקתם החומריים וכל מהותם העולם הזה אכל ושתו כי מחר נמות.

אין להם מספיק דעת להתבונן סביב לטעום טעמו וסודו כי טוב ה', שנאמר באיוב "מבשרי החזא אלוהיך", שע"י פרוטות כמו ציצית אפשר להגיע למדרגות עליונות לקבל פני שכינה. הגר"י אברמסקי זצ"ל היה מרבה לספר על חייו בגלות ובסיביר. פעם סיפר שתנאי חיים בסיביר ועבודות הפרך שהוטלו על הנמצאים שם היו מרים ממות כאשר היה קם בבוקר ואומר "מודה אני" היה מהרהר לעצמו: "איזה יום מצפה לי? יום של מכות וביזיונות ואילו היה באפשרותי לכל הפחות ללמוד נחא ואם כן למה אני אומר מודה אני? "אולם", הוסיף הרב ואמר, "כאשר המשכתי, לומר "מודה אני לפניך מלך חי וקים... והגעתי למילים "רבה אמונתך" שאבתי עידוד רב. "רבה אמונתך" את האמונה בקב"ה לא איבדתי כך אמרתי לעצמי, הם אינם יכולים לקחת ממני. אמנם אין לי תורה, אין לי מיצוות יש

כניסת השבת
צאת השבת
שקיעה
ר. תם
הנץ

19:16
20:18
19:37
20:49
6:01

הפטרה: "נחמו נחמו"

אני נוסע בלעדך אמר המלך. ושוב הפציר בו השומר והמלך כמעט איבד את סבלנותו ורצה לשלוח אותו לגדרום אך אין המלך יכול לשכוח שהשומר הציל פעמים רבות את חייו ויש לו חלק חשוב מאוד בחייו. ולבסוף נכנע ואמר לשומריו חד משמעית שזאת הפעם האחרונה שהוא פונה אליו בבקשות מוזרות הפעם אינני הולך לסעודה אך בפעם הבאה אני יערוף את ראשך המזור, שמח השומר והודה לו על החלטת המלך. שקעה השמש והגיע שליח בריצה ובבהלה לבית המלך בבשורה שהשומר שלו צדק והשתלטו על הארמון טרוריסטים שהרגו את כל המשתתפים ולא נשאר שריד. התפאר המלך מכושר הטלפתיה של שומריו האישי, ושומריו הביט במלך במבט מנצח ואמר למלך עכשיו כבודו מבין למה התכוונתי? חייד המלך ואמר אני מבין טוב מאוד! תיגש לביתך בעוד כשעה, ביקש המלך מהשומר מחכה שם הפתעה. שמח השומר ואמר מעניין כמה כסף אקבל עבור שהצלתי את המלך וכעבור שעה הגיע לביתו ועל השולחן במטבח מחכה לו שתי מעטפות זהות. פתח את המעטפה הראשונה והינה צ'ק מסמך שחתום בחתימת המלך בסך 10 מיליון שקל קפץ השומר והחל לצעוק אני מיליונר אני מיליונר אך כידוע לנו ששום כסף בעולם לא יפריד בינו

לבין תפקידו, כי את אהבתו לתפקיד ולמלך רכש מצעירותו שנפשו קשורה בנפשו. ומתסכל השומר על המעטפה השנייה וחושב מעניין מה יש שם בטח זה לא כסף כי אם רצה המלך לתת לי עוד כסף היה רושם צ'ק יותר גדול. פתח את המעטפה בסקרנות וחשכו עיניו קרע את בגדיו וזעק "חמס" זה לא יכול להיות מול עיני הדומעות רשום מכתב פיטורין בתוקף בחתימת המלך. רץ השומר למלך בוכה ומייבב אתה לא מתבייש אחרי כל מה שעשיתי בשבילך שהצלתי אותך ממות ואתה יודע שנפשי קשורה בנפשך שאינני יכול לחשוב שלא יהיה שומרך האישי, אמר המלך נכון אתה צודק אתה אמנם הצלת את חיי ועל זה קיבלת שכר עשרה מיליון שקלים מה אין זה סכום יפה. טובה תחת טובה "שכר מיצוה מיצוה" אך בזמן שאני ישנתי אתה חלמת חלום על התקרית בסעודה. ואין זה ראוי למלך גדול כמוני מוקף באיובים ששומריו האישי ייתפס וישן בשעת שמירתו סימן שאתה הזדקנת ואינך ראוי יותר לתפקיד כי שכר עבירה עברה. והנמשל ברור שהקב"ה אמנם רחמן אך אינו ותן ועלינו לקיים מיצוות ככל שאנו יכולים מבלי לעשות חישובים כאלה ואחרים "כי שכר מיצוה מיצוה ושכר עברה עברה.

(בשם הרב ראובן אלבו ראש ישיבה אור החיים).

סיפור בהמשכים "מצווה ושכרה" חלק א

צרה חדשה ניחתה על יהודי רומניה. הימים ימי מלחמת-העולם הראשונה, וממשלת רומניה החליטה להעביר את כל אזרחי החוץ במדינה למחנה מיוחד. המהלך נומק רשמית בחשש מהתקוממות באותם ימים טרופים. הידיעה נפלה על קהילת שטפנשט כרעם ביום בהיר. רבה, רבי אברהם-מתתיהו פרידמן, היה גם הוא אזרח חוץ. זה שנים הוא מתגורר בשטפנשט ומנהיג ברמה את חצר החסידות, אך הוא נולד וגדל בסדיגורה, במחוז בוקובינה, שהיה אז בשלטון אוסטריה, ושם הונפק דרכונו. עדיין לא הייתה ברורה מידת הסכנה בשהייה במחנה, אך החסידים ראו בזה גזרה נוראה. כיצד תתאפשר עבודת הקודש של רבם במחנה? החליטו אפוא לעשות הכול למנוע זאת. הניסיונות לא צלחו. יום אחד הופיעה פלוגת חיילים בשטפנשט. בידם הייתה רשימה של אזרחי חוץ, שדינם לעבור למחנה. כאשר התייצבו החיילים בשערי העיירה צצו מכל מאות חסידים, אנשים וילדים, וכולם רצו לחצר הרב. מי יודע, אולי עם רב ירתיע את החיילים מלקחת את הרבי. בדיוק באותה שעה בא לשטפנשט יהודי ושמו מילשטיין. הוא היה אדם אמיד, סוחר ידוע ובעל מהלכים בצמרת המדינה. משפחתו הייתה משפחה מתבוללת יזועה, מהמעמד הגבוה, שנטשה את דרך התורה והמצוות. בראותו את כולם רצים, התעוררה סקרנותו, והוא הלך בעקבות ההמון עד שהגיע לחצר הרבי. שם הסבירו לו את סיבת החרדה. בליבו של מילשטיין התעורר משהו. אף שלא הכיר את הרבי חש צורך לעזור לצדיק. קשריו עם אנשי הממשל ועם מושל המחוז היו הדוקים, והוא היה בטוח שיוכל להציל את הצדיק. הוא ביקש להיכנס לבית. שם מצא את הרבי בפנים חיוורים, ומולו חיילים נושאי נשק. ברומנית צחה פנה מילשטיין אל החיילים ואמר כי הוא ידד קרוב של מושל המחוז וידבר עמו אישית בענייניו של אדם זה. החיילים סירבו לצאת, ומילשטיין התקשר בטלפון אל המושל, שישב בבוטושן. הוא ביקש ממנו להניח לרבי, והבטיח לשלם למושל חצי משכורת שנתית תמורת מעשהו. המושל נעתר והורה לחייליו לצאת מהבית. העיר שטפנשט צהלה ושמחה, אך לא לאורך ימים. התברר, שעוד אנשים הצליחו לחמוק בעזרת קשרים או שוחד. הדבר דווח לממשלה, ומושלי המחוזות הוזהרו בלשון חריפה למלא את הפקודה עד תום. כאשר שוב באו החיילים לבית הרבי, הסכים ללכת עמם, אולם ביקש שמקצת מלווי יצטרפו אליו, ויעברו עמו באחוזות של מר מילשטיין. ההמשך ב"ה בשבוע הבא!

פינת ההלכות ע"פ ילקוט יוסף כרך ד. "דיני רחיצה בשבת"

יג. נשים שחל ליל טבילתן בליל שבת, והמים של המקווה חמים, עדיף יותר שתטבול בזמן בין השמשות, דהיינו בתוך י"ג דקות וחצי [בשעות זמניות] מהשקיעה הנראית לנו, [וכדעת הגאונים] שכל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בבין השמשות. ואם אי אפשר לה לטבול בבין השמשות, יכולה לטבול גם לאחר מכן במים חמים, ולא תדחה את טבילתה למוצאי שבת משום כך. אלא יכולה לסמוך בשעת הדחק על סברת האחרונים שהתירו לטבול בליל שבת במים חמים, וכל שכן במים פושרים. ואם אפשר טוב שעל כל פנים תטבול בתוך שיעור ג' מיל ורביע, ותסמוך בשעת הדחק על סברת רבינו תם וסיעתו וזמן השי"ע, שעדיין אינו לילה. ותזהר שלא תסחט את שערותיה. ונכון שתמתין מעט קודם שתתנגב, כדי שהמים ינטפו מעליה. ויש מחמירים לומר שאם הגיע זמן טבילתה בחול, ולא טבלה, אין לה לטבול בליל שבת, ומנהגינו להקל בזה כדעת מרן השי"ע. וראה להלן סימן שמ לגבי גזירת הציפורניים על ידי גוי בשבת. [שבת ד' עמוד סה, ותו]

עלון זה לעילוי נשמתו

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאגו וחונייה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שרמזון בן חוה	

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"